

Arrest

nr. 175 311 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij is sedert 17 juni 2015 in het bezit van een E-kaart, samen met en in functie van haar vader, wiens beroep tegen de aan hem uitgereikte beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten gekend is bij de Raad onder rolnummer 187 561.

Op 11 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

*Naam: B., S.
Nationaliteit :Slovakije
Geboortedatum : 17.01.1996
Geboorteplaats: Kosice
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

*+ kinderen:
B. S. – Geboren te Brussel op 10.11.2015 – RR (...)
M. L. – Geboren te Gent op 13.11.2014 – RR (...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

De betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van haar vader, B. D. (RR (...)). De vader van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene, de dochter, B. S., aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd heeft.

Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw, eventueel zelf aan de voorwaarden van art. 40, §4 zou beantwoorden om in eigen hoofde het verblijfsrecht te kunnen behouden.

De kinderen van betrokkene, de dochter, B. S. (°10.11.2015) en haar zoon, M. L. (°13.11.2014) verkregen het recht op verblijf in functie van betrokkene, B. S. (°17.01.1996). Zij kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 omwille van de hierboven vermelde redenen.

Overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de kinderen aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkenen werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 ter §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als bloedverwanten in neergaande lijn en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 40 §4 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing1.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster en haar ouders in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier hun verweer/argumenten te formuleren.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster mondeling te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen2.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet afdoende werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

2.

Verzoekster merkt op dat zij en haar ouders volledig ter goeder trouw zijn nu haar vader alles in werk stelt om in België opnieuw aan de slag te gaan.

Verzoeksters vader is als werkzoekende ingeschreven bij de VDAB en heeft sollicitatiebewijzen neergelegd.

Verzoeksters vader heeft zich aangeboden bij talrijke interim-bureaus doch deze interim-bureaus weigerden meestal hem een bewijs van sollicitatie af te leveren.

Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht omtrent de situatie van de verzoekende partij en haar familie in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw..

Dat verzoeksters vader wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4, 1° minstens aan de voorwaarden van het art. 42bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoekster en haar ouders geenszins een de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 77 256) waarin werd geoordeeld dat verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw.

3.

Dat er in casu tevens schending is van het art. 42bis, laatste lid Vw.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters sociaal-economische situatie, met haar gezondheidstoestand, met haar integratie in de Belgische samenleving en met haar twee minderjarige kinderen in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, in elk geval geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoeksters gezinsleven in België, naar haar gezondheidstoestand, naar haar sociaaleconomische situatie, naar haar integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van haar verblijf in België en naar de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong

Geenszins werd door de verwerende partij in de bestreden beslissing geotiveerd waarom met de twee minderjarige kinderen van verzoekster in België geen rekening dient te worden gehouden bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster.

Dat er sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het art. 42bis, laatste lid Vw. en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer.

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt voor wat de weigering van het verblijf betreft de juridische en feitelijke gronden waarop zij zich steunt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In de mate dat het betoog gericht is op argumentatie die stelt dat haar vader wel degelijk voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40, §4, 1° en 42bis, §2 van de vreemdelingenwet voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van deze bepalingen wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan

niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij onvoldoende te hebben onderzocht in toepassing van artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

Deze stelling kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, samen met haar vader bij brief van 7 september 2015, ter kennis gebracht op 26 november 2015, werd uitgenodigd om recente bewijzen voor te leggen die een hoedanigheid zouden kunnen aantonen van hetzij werknemer, hetzij zelfstandige, hetzij werkzoekende, hetzij student, hetzij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen waarbij in concreto wordt ingegaan op alle mogelijke middelen van bewijs.

Tevens wordt in de vraag, die als een vraag tot horen kan worden beschouwd voorzien dat de verzoekende partij alle humanitaire redenen kan laten gelden in toepassing van artikel 42ter, §1 van de vreemdelingenwet die een invloed kunnen hebben. De verzoekende partij wordt gewaarschuwd dat zij riskeert haar verblijfsrecht te verliezen.

De verzoekende partij maakte slechts een OCMW-attest over en een attest van zwangerschap van een kind dat inmiddels voor het nemen van de bestreden beslissing werd geboren en dat wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster voorhoudt dat haar verblijfsrecht onterecht werd beëindigd omdat haar vader wel degelijk aan de voorwaarden bepaald in voormelde bepalingen voldoet, wordt er op gewezen dat de Raad het beroep dat de vader van de verzoekende partij aantekende tegen diens beslissing tot beëindiging van diens verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten op 26 september 2016 heeft afgewezen bij arrest nr. 175 309.

In dit arrest wordt geoordeeld:

“Waar verzoeker voorhoudt zich bij tal van interimbureaus te hebben aangeboden, zonder telkens een sollicitatiebewijs te krijgen, en ingeschreven te zijn als werkzoekende, wordt er vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing dit niet ontkent, wel integendeel. De verzoeker gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet aantooit een reële kans op tewerkstelling te maken zoals vereist in toepassing van artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) dat luidt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft;

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:“

De verzoekende partij heeft nadat hij hiertoe werd uitgenodigd blijkens het administratief dossier volgende stukken voorgelegd:

- Verklaring hulpverlener
- OCMW-attest
- Loonfiches (september, mei, maart, januari 2015) van de zoon, B. M. - gemiddeld loon= 1334.39 euro
- Aanvraag tot medisch/psychisch/psychologisch advies betreffende de echtgenote, Z. M. van de VDAB van 24 juli 2014
- Een doktersattest voor Z. M. van 24 juli 2014 - heupproblemen
- Documenten van AZ St-Lucas ivm medische beeldvorming van 25.08.2014
- Bewijs kinderbijslag
- Een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 13 november 2015
- Trajectovereenkomst van 13.03.2015 en verklaring van 13.11.2015 van FZO-VL
- Sollicitatiebewijzen
- Vacatures

Door het louter poneren dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd terwijl verzoeker alle kansen kreeg om nuttige documenten voor te leggen zonder in concreto aan te tonen op welke wijze verzoeker dan wel zou voldoen aan artikel 42bis, §2 en laatste lid van de vreemdelingenwet vermag de verzoeker de schending van deze bepalingen niet aan te tonen.

Verzoeker weerlegt geenzins het motief dat stelt dat hij niet aantoonde nog een reële kans op tewerkstelling te maken en weerlegt niet het motief van de bestreden beslissing dat stelt: “Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft. Hij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Een inschrijving bij de VDAB, sollicitatiebewijzen en achterhaalde tewerkstelling in het verleden geeft geen enkele garantie op tewerkstelling in de toekomst. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Het is immers niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om te werken dat dit wil zeggen dat hij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op nieuwe tewerkstelling. Ondanks de trajectbegeleiding van FZO-VL is betrokkene er niet meer in geslaagd om na 17.02.2015 nog in loondienst te gaan bij een Belgische werkgever, zelfs niet via interim of op proef. De lange duur van zijn werkloosheid komt zijn tewerkstellingskansen ook niet meteen ten goede. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst zou kunnen blijken. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Betrokkene toont bijgevolg niet aan nog te voldoen aan de voorwaarden van art. 40 §4, 1e lid om het verblijfsrecht te kunnen behouden als werkzoekende.”

Wel integendeel, uit het door verzoeker overgemaakte stuk uitgaand van de vzw Groep Intro blijkt dat het niet evident is werk te vinden ondanks de intense begeleiding omwille van de leeftijd van verzoeker en diens beperktere kennis van het Nederlands. Het motief vindt wel degelijk steun in het administratief dossier en is correct en kennelijk redelijk.

De overige motieven van de bestreden beslissing, waaronder deze die het onderzoek verrichten naar het behoud van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, worden door de verzoeker niet in concreto betwist of weerlegd.

Gelet op de zeer gedetailleerde uitnodiging tot het verstrekken van informatie aangaande zijn situatie, ter kennis gegeven op 10 november 2015 heeft de verwerende partij een degelijk onderzoek verricht naar de toepassing van artikel 40 §4 en 42bis van de vreemdelingenwet en werd er een onderzoek verricht naar verzoekers sociaal-economische situatie, naar de gezondheidstoestand en de gezinssituatie. De verwerende partij heeft rekening gehouden met de elementen die verzoeker heeft kenbaar gemaakt voor de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog verwijst naar diens integratie en de bindingen met het herkomstland, laat hij na in concreto aan te duiden met welke voor het nemen van de bestreden beslissing overgemaakte elementen geen rekening zou zijn gehouden in de bestreden beslissing.”

Diezelfde motieven moeten hernomen worden nu de verzoekende partij dezelfde grieven in huidig verzoekschrift op nahoudt. Ook het beroep dat de moeder van de verzoekende partij aantekende tegen de aan haar uitgereikte beslissing die een einde stelt aan haar recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 26 september 2016 bij arrest nr. 175 310 verworpen. De moeder ontleende haar verblijfsrecht aan het verblijfsrecht van haar partner, vader van de verzoekende partij.

Tot slot wordt evenmin het motief dat stelt dat de verzoekende partij met geen enkel element aantoonde eventueel zelf aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet te voldoen betwist of weerlegd.

Voorts houdt de bestreden beslissing rekening met de duur van het verblijf in België nu uitdrukkelijk gesteld wordt dat deze niet opweegt tegen de periode van verblijf in het herkomstland en niet van die aard is dat de integratie en opgebouwde banden kunnen vergeleken worden met de relaties in het herkomstland. Gelet op het relatief recente verblijf van de verzoekende partij in het Rijk (sedert 2009) is dit motief redelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar minderjarige kinderen is dit onjuist nu deze worden vermeld en hen hetzelfde lot treft. Voorts heeft de verzoekende partij geen specifieke omstandigheden betreffende haar zeer jonge kinderen die haar lot volgen bekend gemaakt, ook niet in het huidige verzoekschrift zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hieromtrent niet nog meer te motiveren. De verzoekende partij maakt evenmin duidelijk hoe het bestaan van haar nog zeer jonge kinderen van aard mag zijn dat het de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

Er wordt nog op gewezen dat de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad in het middel niet dienstig is nu niet is aangetoond dat verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt als de zaak waarnaar wordt verwezen.

Verzoekster maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een beoordelingsfout is niet aangetoond. Evenmin is artikel 40, §4, 1° en/of 42bis van de vreemdelingenwet geschonden.

Een niet deugdelijke feitenvergaring wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar verzoekster de schending van de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoert, luidt deze bepaling:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40), wat in casu ontbreekt.

Vooreerst volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij haar hoorrecht heeft uitgeoefend nu zij op 26 november 2015 de brief om haar standpunt te kennen te geven, ook met betrekking tot het bestaan van eventuele humanitaire redenen ter kennis werd gebracht en verzoekster hierop reageerde door middel van het overmaken van een OCMW-attest en een attest van zwangerschap. Uit deze brief blijkt afdoende dat verzoekster alle belangrijke elementen diende aan te tonen bij gebreke waarvan het verblijfsrecht zou beëindigd kunnen worden met alle gevolgen van dien, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster en overigens ook haar ouders zijn uitvoerig in de gelegenheid gesteld hun standpunt kenbaar te maken, zoals uit de bespreking van het middel blijkt. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij van opgave van enig concreet element dat tot een andere beslissing had kunnen leiden, waaronder het hebben van twee jonge kinderen, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden. Evenmin wordt aangeduid en aangetoond hoe de rechten van verdediging van verzoekster zouden geschonden zijn.

Verzoekster maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN